

Arbejde skal begynde. Og her er det, jeg mener, at man indenfor Jordlovsudvalget lidt for meget handler ud fra det gamle, og som jeg troede, forladede Synspunkt: „Vi alene vide“ og foretager Udstykninger af Jord, som rettelig ikke burde udstykkes, men overfor hvilken de Regler burde anvendes, som senere er givet ved Ændringer i Loven om Vilkaar for Bortsalg af Jord i offentligt Eje af 6. Maj 1921, og som gik ud paa at bemyndige Jordlovsudvalget til at afhænde Jord og købe Jord for de indkomne Penge andetsteds.

Naar jeg taler saa udførligt om dette Forhold, er det, fordi der i det sidst forløbne Aar er sket et Tilfælde, i hvilket jeg mener, Jordlovsudvalget har handlet ganske uforsvarligt. Det drejede sig om Udstykning af noget Jord, som var afgivet af Bregentved, en lille mindre Gaard, der hed Kelstrupgaard, paa 80 Tdr. Land. Jorden er der ikke noget at sige til; det er udmærket god Jord, men den ligger paa et Sted, hvor den absolut ikke egner sig til at blive udstykket til Husmandsbrug. Sagen er den, at denne Lov, da den blev vedtaget, havde den betydelige Fejl, som jeg den Gang pegede paa — men man var fra anden Side for klog til at faa Øjnene op for Rigtigheden af mine Argumenter —, at der efter den ikke kunde skaffes Veje til den udstykkede Jord. Og det Areal, jeg her omtaler, ligger netop paa et Sted, flere Kilometre bortfjernet fra offentlig Vej. Nu foregaar der en Udstykning af disse 80 Tdr. Land Jord i 8 eller 7 Husmandsbrug, hvor meget det nu er, og til disse Brug hører der altsaa en ganske almindelig Jordvej; og det vil bevirke, at man i Virkeligheden paafører vedkommende Sogneraad en ganske kolossal Udgift til at istandsætte disse Veje paa en saadan Maade, at man kan sige, de virkelig svarer til de Veje, som den øvrige Del af Sognets Beboere har.

Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man fra Jordlovsudvalgets Side retter en Forespørgsel til Sogneraadene, om de kan godkende de Udstykningsplaner, som Jordlovsudvalget har. Hvorfor spørger man Sogneraadet, naar man ikke retter sig det allerfjerneste efter, hvad Sogneraadet svarer? I dette Tilfælde har man forespurgt Dalby—Thureby Sogneraad, om det kunde godkende den Udstykningsplan, man havde over Keltrup, og man faar fra Sogneraadet et enstemmigt Svar, som gaar ud paa, at det paa alle Punkter maa modsætte sig den Udstykningsplan, her forelaa. Ikke desto mindre siger altsaa Jordlovsudvalget: Vi alene vide, vi bryder os ikke et Hak om,

hvad I siger, og det bliver, saaledes som vi har bestemt. Derfor vil jeg anmode den højtærede Landbrugsminister om at have et lille vaagent Øje med Jordlovsudvalgets Handlinger, idet jeg mener, at der her var et Tilfælde, hvor Jordlovsudvalget burde have solgt dette Areal virkelig god Jord og saa have købt Jord et andet Sted, som bedre havde egnet sig til Udstykning, og derved fritaget dette Sogneraad for at faa en Udgift paa 20 000—30 000 Kr. til Vejes Istandsættelse og Forbedring paa Grund af denne Jordudstyknings.

Derefter har jeg en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister. Jeg vil gerne spørge, hvorledes det gaar med den Kommission, der blev nedsat til Overvejelse af at indføre Forsikringsprincippet for Aldersrenten. Det er allerede nu længe siden, Aldersrenteloven blev vedtaget, og siden har vi ikke hørt et Ord om, hvorledes det gaar med den Kommission. Jeg vil gerne have at vide, om denne Kommission arbejder eller ikke arbejder, om det er Meningen, at det skal gaa med den som med dens Forgænger, som arbejdede i 14 Aar uden Resultat, eller om det er Meningen, at man vil gøre et Forsøg paa at faa en Løsning af dette Spørgsmaal. Thi er det ikke Meningen, at man ønsker dette Spørgsmaal løst, er det ikke Meningen, at man vil komme til et Resultat paa dette Omraade, saa at man kan faa en Folkeforsikring sammenkædet med den nuværende Aldersrente, maa jeg for mit personlige Vedkommende mene, at saa maa man gaa til visse Ændringer af den nugældende Aldersrentelov.

Den højtærede Minister maa være vidende om, at indenfor det Udvalg, som den Gang arbejdede paa denne Sags Løsning, kom der tydelige Udtalelser frem om, at Loven i den Skikkelse, den fik, vel havde flere udmærkede Goder, men ogsaa havde den store Skavank, at den bød for lidt til dem, der slet intet har, de allerfattigste i vort Samfund. Naar Ministeren er vidende om dette, og han ikke fremskynder Kommissionens Arbejde for at komme til en Løsning, maa han ogsaa vide, at der maa kræves Foranstaltninger foretaget til at komme de allerdaarligst stillede i Samfundet til Hjælp. Jeg skal dér pege paa, at man maa kunne yde dem nogen Brændselshjælp, og at man eventuelt kommer til at lade de fire Femtedele af Forskellen mellem den Alderdomsunderstøttelse, der var før Aldersrenteloven, og Aldersrentesatserne blive staaende, og endelig, at det 25 pCt.s Tillæg til Enker og Enkemænd bør ordnes saaledes, at man ikke faar disse forskellige Afgørelser